

Δυο λόγια για την παράσταση

Όταν το 1995 για πρώτη φορά τολμούσαμε να ασχοληθούμε με θέατρο που να απευθύνεται κυρίως σε παιδιά ως θεατές αλλά και ως συντελεστές, δεν ήμασταν σίγουροι για τη διάρκεια που θα είχε μια τέτοια προσπάθεια. Σήμερα, γνωρίζουμε ότι υπάρχει μια θετική ανταπόκριση όπως φαίνεται, κυρίως, από το μεγάλο ενδιαφέρον των παιδιών να συμμετέχουν με τρόπο ενεργό. Πέρα από την ευχαρίστηση, αυτό δημιουργεί και ορισμένες υποχρεώσεις. Θα πρέπει, όμως, να τονιστεί ότι είμαστε μια καθαρά ερασιτεχνική ομάδα που βασίζεται σε υπαλλήλους των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στις οικογένειές τους με περιορισμένα μέσα και δυνατότητες. Επιπλέον, δεν υπάρχουν στο δραματολόγιο πολλά έργα που να απευθύνονται κυρίως -αλλά όχι μόνο- σε παιδιά και στα οποία να συμμετέχουν παιδιά με τρόπο που να αντιστοιχεί σε ρεαλιστική παρουσίαση του θέματος: τα παιδιά να ερμηνεύουν χαρακτήρες παιδιών και οι ενήλικες χαρακτήρες ενηλίκων.

Διαβάζοντας το έργο της Μυρτώς Κοντοβά, διαπιστώσαμε ότι ανταποκρινόταν και σε μια άλλη ανάγκη που θεωρούμε απαραίτητη. Ο μύθος πρέπει να είναι λειτουργικός και συνάμα διδακτικός, ώστε να μην αποτελεί απλά μια διασκέδαση, ένα ευχάριστο πέραςμα της ώρας. Οι ανθρώπινες σχέσεις και τα συναισθήματα που αυτές γεννούν, πράξεις καθημερινού ηρωισμού και πραγματικότητας, τονισμένα από τις ονειρικές διαστάσεις χωρίς όμως υπερβολές, είναι διάχυτες στο «Κοιβάρι των Αλλόκοτων Πραγμάτων» που διαδραματίζεται στον Ουρανό, αλλά και στη Γη.



Η τάξη του σύμπαντος, όπως την καταγράφει η Επιστήμη, είναι διάχυτη μέσα στη λειτουργία των ουράνιων σωμάτων, αλλά διάχυτη είναι και η αταξία της συμπεριφοράς και του θυμικού των ανθρώπινων όντων.

Οι δύο αυτές τάσεις αλληλοσυγκρούονται, αλληλοκαλύπτονται και συνυπάρχουν στους αστρικούς ήρωες. Το παραμύθι μπερδεύεται με την πραγματικότητα και ασημαντες, αλλιώς, λεπτομέρειες γίνονται σημαντικοί σταθμοί στη θεατρική παρουσία των ηρώων. Ο Αστρίης έχει κάτι λίγο από όλους μας όταν είμαστε μικροί και ο Χειμέριος κάτι λίγο από όλους μας όταν είμαστε μεγάλοι.

Το φεγγάρι, ο ήλιος, οι αχτίδες, τα αστέρια και οι κομήτες, όλα τα ουράνια σώματα και ο ίδιος, ο υπεράνω όλων, Ουρανός έχουν κάτι να μας πουν μέσα υπό την ευαισθησία της Μυρτώς Κοντοβά. Αυτό τελικά ήταν και το δυσκολότερο: μέσα από την εικόνα, το διάλογο, το θέαμα να περάσουν και οι τρυφερές στιγμές του έργου που αναφέρονται στις σχέσεις μεταξύ μικρών και μικρών, μικρών και μεγάλων, μεγάλων και μεγάλων, γονέων και παιδιών, δασκάλων και μαθητών, ερωτευμένων πιστών και άπιστων.

Ελπίζουμε ότι καταφέραμε στη θεατρική απόδοση να μεταφέρουμε με την ίδια ευαισθησία τις εύθραυστες σχέσεις μεταξύ των ουράνιων ηρώων στη δική μας καθημερινότητα ξετυλίγοντας, όσο πιο απαλά μπορούσαμε, το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων.



Η ομάδα

Μυρτώ Κοντοβά

Η Μυρτώ Κοντοβά γεννήθηκε, μεγάλωσε και μένει στην Αθήνα.

Είναι δημοσιογράφος. Έχει δουλέψει σε όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, ραδιόφωνο, τηλεόραση, εφημερίδες και περιοδικά. Το γράψιμο είναι το κύριο ενδιαφέρον της και η βασικότερη ενασχόλησή της. Το «Κουβάρι των Αλλόκοτων Πραγμάτων» είναι το πρώτο της βιβλίο.

Επίσης γράφει στίχους. Το τραγούδι «Τράβα Σκανδάλη» σε στίχους δικούς της και μουσική της Δήμητρας Γαλάνη που ερμηνεύει η Άλκηστη Πρωτοψάλτη, διακρίθηκε με το βραβείο καλύτερου ελληνικού τραγουδιού για το 2002 στο πλαίσιο της εκδήλωσης για τα Μουσικά Βραβεία "ΑΡΙΩΝ" που διοργανώνει ο τηλεοπτικός σταθμός ΜΕΓΑ.



Προηγούμενες παραστάσεις του έργου

Η παράσταση μας δεν είναι η πρώτη που γίνεται με βάση το βιβλίο της Μυρτώς Κοντοβά «Το Κουβάρι των Αλλόκοτων Πραγμάτων». Το 2000 έγινε το πρώτο ανέβασμα από την ομάδα «Οι... Πτυχιακή» στο Βόλο με πρωτοβουλία της Μάρθας Μαυρίδου που ξετύλιξε κι εκείνη το ίδιο αλλόκοτο κουβάρι με τον δικό της τρόπο θεωρώντας το όπως και εμείς συμβολικό που δίνει στο θεατή τη δυνατότητα να το ερμηνεύσει όπως αυτός νομίζει: Ιστορία της ζωής των αστεριών στον Ουρανό-ιστορία πανάρχαιας αλλά ανέλπιδης αγάπης-αναφορά στη μοναξιά ή τη μοναδικότητα όλων των πλασμάτων; Της ζητήσαμε να μας εξηγήσει πώς, και να τι μας έγραψε:



“Το καλοκαίρι του 1999, «έπεσε» στα χέρια μου το βιβλίο της Μυρτώς Κοντοβά, «Το κουβάρι των Αλλόκοτων Πραγμάτων». Ο τίτλος, μου κίνησε την περιέργεια και το κείμενο στο οπισθόφυλλο μ’ έκανε να το αγοράσω.

Το έργο με ταξίδεψε σε ένα κόσμο άλλο, ονειρικό που ούτε μπορούσα να φανταστώ ότι υπάρχει. Κι όμως... ήταν εκεί. **Είναι** εκεί...

Έτσι επιχείρησα να το κάνω θέατρο. Για να το μάθει ο κόσμος, να το αγαπήσουν τα παιδιά. Όντας τεταρτοετής φοιτήτρια εκείνη την εποχή, αποφάσισα με προτροπή και του καθηγητή μου, Β.Δ. Αναγνωστόπουλου, το εγχείρημα αυτό να αποτελέσει την πτυχιακή μου εργασία.

Με αφορμή λοιπόν την εργασία, αλλά και την ομάδα με την οποία θα γινόταν ο λόγος... πράξη, γεννήθηκε η ομάδα μας: «Οι... Πτυχιακή».



Η πρώτη παράσταση και παρουσίαση της εργασίας πραγματοποιήθηκε στις 30-5-2000 στο θέατρο Σπίρερ στον Βόλο και επαναλήφθηκε στις 14-6-2000 στο Δημοτικό Θέατρο Νέας Ιωνίας Βόλου, στα πλαίσια των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Δήμου.

Το Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς πραγματοποιήθηκαν 10 παραστάσεις για τα σχολεία του Βόλου στο θέατρο Σπίρερ και πάλι, αλλά με διαφοροποιήσεις στην σύσταση της ομάδας.

Η όλη διαδικασία – από τη διασκευή του κειμένου μέχρι και το τέλος της παράστασης – σημάδεψε τις καρδιές όλων μας.

Από τότε μέχρι και σήμερα παρουσιάζουμε μια συντομότερη διασκευή του έργου διάρκειας ενός τετάρτου με την τεχνική του **φωσφορούχου θεάτρου** γιατί πραγματικά πιστεύουμε στη δύναμη του έργου. Ονειρευόμαστε και βλέπουμε τον ουρανό με άλλα μάτια.



Μάρθα Μαυρίδου
Βόλος, 5/3/2004.”

Πώς γεννιούνται τ'αστέρια και πώς πεθαίνουν

Τίποτε δεν φαίνεται πιο σταθερό και μόνιμο από τα αστέρια στον ουρανό. Χρόνια και χρόνια τώρα τα ίδια άστρα φωτοβολούν σταθερά όσο και ο Ήλιος μας. Κι όμως αυτή η σταθερότητα και η μονιμότητα δεν είναι παρά φαινομενική. Γιατί τα άστρα, όπως και οτιδήποτε άλλο στο Σύμπαν, εξελίσσονται και πεθαίνουν.

Αρχικά τεράστια νέφη αερίων μαζών συμπιέζονται και στη συνέχεια θρυμματίζονται, τα θρυμματισμένα μέρη συμπυκνώνονται κι άλλο και με τη σειρά τους σχηματίζουν σφαίρες αερίων που διατηρούνται συμπαγείς λόγω της βαρύτητας. Αν όμως δρούσε μόνο η βαρύτητα, τότε θα κατέρρεαν μέσα σε λίγες ώρες κάτω από την επίδραση του βάρους τους. Ο λόγος που δεν συμβαίνει αυτό είναι ότι η δύναμη της βαρύτητας εξισορροπείται από την κατευθυνόμενη προς τα έξω δύναμη της πίεσης των συμπιεσμένων αερίων που βρίσκονται στο εσωτερικό τους. Κάποτε, η συμπίεση φτάνει σε τέτοιο κρίσιμο σημείο, ώστε να ευνοούνται έντονες πυρηνικές αντιδράσεις που αυξάνουν και άλλο τη θερμοκρασία ώστε να εξισορροπείται πιο εύκολα η βαρύτητα. Αρχικά το πιο απλό αέριο που κυριαρχεί, το υδρογόνο, καίγεται και μετατρέπεται σε ένα άλλο αέριο το ήλιο με μια φωτεινή εκρηκτική αντίδραση που γεννά και πολλή θερμότητα. Έτσι γεννιούνται τα αστέρια που ακτινοβολούν. Όμως, από τη στιγμή που θα γεννηθούν αρχίζει και η διαδικασία για το θάνατό τους, όπως συμβαίνει και στον άνθρωπο και στους άλλους οργανισμούς.

Σε αστέρια με μέγεθος περίπου σαν του Ήλιου μας, στην αρχή υπάρχει μια ισορροπία. Καθώς λιγοστεύει το υδρογόνο, επικρατεί πάλι η βαρύτητα. Το άστρο πάλι συμπιέζεται, η θερμοκρασία πάλι ανεβαίνει και αρχίζει να καίγεται και το ήλιο, που μετατρέπεται σε άνθρακα.

Η ενέργεια-θερμότητα που παράγεται έτσι ξεπερνάει τη βαρύτητα, το αστέρι υπερθερμαίνεται, διαστέλλεται και κοκκινίζει, γι' αυτό λέγεται και «ερυθρός γίγαντας».

Η εξωτερική μάζα με τη διαστολή και ώθηση προς τα έξω μεταφέρεται στο διάστημα σχηματίζοντας ένα πλανητικό νεφέλωμα, ενώ ο πυρήνας σχηματίζει ένα υπόλειμμα το «λευκό νάνο» που ψύχεται σιγά-σιγά, αφού δεν υπάρχει πια άλλο καύσιμο, και πεθαίνει, γίνεται «μαύρος νάνος». Ο Ήλιος μας θα φτάσει σ' αυτή τη φάση σε πολλά-πολλά χρόνια.

Στην περίπτωση όμως μεγαλύτερων αστεριών από τον Ήλιο μας η διαδικασία των διαδοχικών «καύσεων» συνεχίζεται και μετά το στάδιο του «ερυθρού γίγαντα». Ο άνθρακας καίγεται με τη σειρά του και μετατρέπεται σε οξυγόνο, από όπου με την ίδια διαδικασία παράγονται βαρύτερα στοιχεία όπως νέον, μαγνήσιο, πυρίτιο και ούτω καθ' εξής. Δηλαδή, ο αστέρας καίει με ξέφρενο ρυθμό τα καύσιμά του και την ίδια τους τη στάχτη για να νικήσει και να ισορροπήσει τη δύναμη της βαρύτητας που πιέζει ανελέητα προς το κέντρο του άστρου. Αυτό συνεχίζεται έως ότου δεν υπάρχει πια άλλη καύσιμη ύλη και ο πυρήνας του αστεριού έχει μετατραπεί σε σίδηρο. Τα πράγματα όμως εδώ αλλάζουν γιατί ο σίδηρος δεν καίγεται αλλά αντίθετα καταναλώνει ενέργεια από αυτή που το αστέρι χρησιμοποιεί για να εξισορροπήσει τη βαρύτητα. Έτσι καταστρέφεται η θερμοδυναμική ισορροπία, τα ηλεκτρόνια ενώνονται με τα πρωτόνια και δημιουργούνται νετρόνια. Δημιουργείται ένας «αστέρας νετρονίων» με πυρήνα από νετρόνια και ανώτερα στρώματα από άλλα στοιχεία, αποτέλεσμα των συνεχών πυρηνικών αντιδράσεων. (Συνέχεια Στη σελ 10).





Μυρτώς Κοντοβά
Το Κουβάρι των Αλλόκοτων Πραγμάτων
σε θεατρική διασκευή Τάσου Νυχά

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά: Ελένη Ανδρεάδου
Κοστούμια: Christian Guilmin και Οίκος COSTHEA
Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης
Μουσική προσαρμογή: Μανώλης Νυχάς
Στίχοι τραγουδιών: Μαρία Πατακιά
Τεχνικός φωτισμού: Johan Beckers
Τεχνικοί ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν/Τριαντάφυλλος Σακαλίδης
Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν/Ράνια Σαραφίδου
Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Γιαγιά:	Μαρία Πατακιά	Αστέρια:	Εύη Αρβανίτη Ντίνα Αρβανίτη Νίκη Κυριάκου Αναΐς Νικολιάν Λουκία Σιβένα Ιφιγένεια Σπινοπούδη
Εγγονή:	Τρίς Ιωακειμίδου-Πατακιά	Ήλιος:	Δημήτρης Προφίλης
Ουρανός:	Απόστολος Ιωακειμίδης	Αχτίδες:	Ρέα Αντωνίου Μαρκέλλα Δασκαλέρου Αλίκη Κορκόβελου Όλγα Πλέσσα Βανέσσα Φαρσαδάκη Αλεξάνδρα Χριστοδούλου
Γη:	Άννα Παναγοπούλου	Σελήνη:	Έλενα Αντιωνακοπούλου
Αστρής:	Γιάννης Κορκόβελος	Νταντά:	Ελένη Ανδρεάδου
Μαμά:	Άννα Καπνουλά	Βοριάς:	Κώστας Κυρανάκης
Μπαμπάς:	Τάκης Πλεσσας	Μαντήλι:	Δάφνη Ιωακειμίδου-Πατακιά
Χειμέριος:	Τάκης Δασκαλέρος	Δάσκαλος:	Τάσος Νυχάς
Αστεράκια:	Λεωνίδας Αλεξάκης Ορφέας Αντωνίου Χρήστος Ιέρνα Κίμων Μαυράκος Χάρης Σαβαλάνος Γιώργος Σκούφαλος Μάρα Στρογγύλη Αλίκη Χριστοφόρου	Αστερίας:	Αίτα Καλογεροπούλου
Αστέρια Εξεταστικής Επιτροπής:	Αλέξης Ξηρουχάκης Άθως Παπαλάμπρος Μιχάλης Σφυρόερας		

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Στα άστρα αυτά, τα ανώτερα στρώματα που αποτελούνται από διάφορα ελαφρότερα στοιχεία καταρρέουν προς το κέντρο με τρομακτική ταχύτητα και συγκρούονται με τον πυρήνα από συμπαγή νετρόνια. Ακολουθεί μια γιγάντια φωτεινή έκρηξη που λέγεται «σουπερνόβα ή υπερκαινοφανούς τύπου» ενώ ένα μέρος από την εκλυόμενη ενέργεια χρησιμοποιείται για να σχηματισθούν βαρύτερα στοιχεία από το σίδηρο. Τα αέρια της έκρηξης αυτού του καινοφανούς αστέρα ή σουπερνόβα δημιουργούν γύρω από το υπόλειμμα του αρχικού άστρου ένα νεφέλωμα ενώ το υπόλειμμα το ίδιο δημιουργεί είτε ένα αστέρι νετρονίων είτε μια «μαύρη τρύπα» ανάλογα με την αρχική του μάζα:

Αν είναι σχετικά μικρή, τα νετρόνια μπορούν να σταματήσουν την τελική κατάρρευση του αστεριού και σχηματίζεται έτσι τελικά ένας σταθερός αστέρας νετρονίων.

Αν, αντίθετα, η μάζα είναι πολύ μεγάλη ο πυρήνας συμπιέζεται, καταρρέει και περιέρχεται εντελώς μέσα στον εαυτό του δημιουργώντας έτσι μια μαύρη τρύπα, ένα αντικείμενο τόσο πυκνό και τόσο αδιαφανές που ακόμη και το φως δεν μπορεί να δραμετεύσει από τη δύναμη της βαρύτητάς του.

Όμως ότι και να γίνει, η μάζα που εκτοξεύεται από υπερκαινοφανείς αστέρες είναι πλούσια σε βαριά στοιχεία πέραν του σιδήρου. Αυτό το υλικό θα αποτελέσει τη μαγιά για τη δημιουργία νέων αστέρων δεύτερης γενιάς. Έτσι σχηματίστηκε και ο Ήλιος μας που κι αυτός μαζί με το πλανητικό μας σύστημα περιέχουν βαριά στοιχεία πέραν του σιδήρου, τόσο απαραίτητα για την ανάπτυξη της ζωής πάνω στη γη μας που προέρχονται από τον πυρήνα κάποιου αστέρα που εξερράγη πριν από δισεκατομμύρια χρόνια. (Πηγή Internet)



Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Όταν πρωτοφτιάχνεται ο κόσμος, η Γη και ο Ουρανός μοιράζονται μεταξύ τους τα διάφορα δημιουργήματα. Η Γη πιο απαιτητική καταφύγει και πείθει τον Ουρανό να της χαρίσει τα βουνά, τη θάλασσα, τα ποτάμια, τα φυτά, τα ζώα, τους ανθρώπους. Και αφήνει στον Ουρανό τον Ήλιο, το Φεγγάρι και όλα τα άστρα. Στο τέλος, τον πορηγορεί λέγοντάς του πως η θάλασσα θα είναι ένας μεγάλος καθρέφτης για να καθρεφτίζεται μέσα της. Ο Ουρανός γκα ανταλλάγμα της υπόσχεται ότι κάθε φορά που θα γεννιέται ένα πλάσμα στη γη ένα αστέρι του θα κατεβαίνει για να το προστατεύει.

Έτσι οργανώνεται η ζωή στον Ουρανό. Μπαίνουν κανόνες λειτουργίας λίγο πολύ όπως στις ανθρώπινες κοινωνίες και ο ίδιος ο Ουρανός εξηγεί στα αστέρια την υπόσχεση που έδωσε στη Γη. Καθερώνει μάλιστα εξετάσεις δύο φορές το χρόνο ώστε τα νεαρά αστέρια που τις περνούν να αποκτούν το δικαίωμα να κατέβουν στη γη. Η ζωή συνεχίζεται στον Ουρανό και στη Γη, όμως όχι πάντα χωρίς προβλήματα. Ο Αστρής ως ποδήμι, ένα μικρό υπείθαρχο και σκανταλιάρικο αλλά στο βάθος ευαίσθητο αστέρι που έχει ήδη αποτύχει μια φορά στις εξετάσεις, αποτυγχάνει και τη δεύτερη από τις τρεις που έχει δικαίωμα. Οι γονείς του βέβαια είναι στενοχωρημένοι γιατί ο Αστρής επιπλέον σφαναυστρέφεται ένα γέρικο αστέρι, το Χειμέριο, που κι αυτός μικρός ήταν απείθαρχος, δεν πέρασε τις εξετάσεις και τόσκασε κρυφά για τη Γη χωρίς να υπακούει στους κανόνες του Ουρανού. Κάποτε αναγκάστηκε να γυρίσει, αλλά από τότε κανείς δεν τον έχει σε εκτίμηση.

Ενώ ο Χειμέριος προσπαθεί να βοηθήσει τον Αστρή με ιδιόμορφες συμβουλές και νοούθεσίες, η Γη στέλνει στον Ουρανό με το Βοριά ένα δώρο-σινιάλο: Ένα κόκκινο μαντήλι. Η άφιξή του στον Ουρανό σηματοδοτεί μια μεγάλη αλλαγή και δημιουργεί αναταραχή. Κι αυτό γιατί η Σελήνη το βλέπει, το φορά... και γίνεται κατακόκκινη. Το αποτέλεσμα είναι ότι αναστατώνονται η ζωή στη Γη γιατί με το κόκκινο φεγγάρι, όλοι οι άνθρωποι αντιδρούν παράξενα ζουν σαν να συνεχίζεται το καλοκαίρι. Όμως και στον Ουρανό τα αστέρια αναστατώνονται με την αλλαγή της συμπεριφοράς της Σελήνης. Όλα εκτός από τον Αστρή και το Χειμέριο, που μάλλον το διασκεδάζουν. Ο Αστρής γίνεται φίλος με το κόκκινο Μαντήλι και επισκέπτονται συχνά το Χειμέριο, ενώ ο Χειμέριος κατά βάθος συμπαθεί τη Σελήνη που τη θυμίζει από τότε που ήταν νέος. Ο Ουρανός που άφησε τη Σελήνη να φοράει το Μαντήλι γίνεται έξω φρενών και



προσπαθεί μάταια να επιβάλει την τάξη. Έως ότου η Γη, πολύ δυσανεκτή στην απουσία του, στέλνει μήνυμα με το Βοριά ότι δεν θέλει πια καμιά σχέση μαζί του. Ο Ουρανός μπροστά σ' αυτή την εξέλιξη τα βάζει με τη Σελήνη και της ζητάει να σταματήσει πια να φοράει το Μαντήλι.

Έτσι έχουν τα πράγματα, όταν ο Αστρίης, επηρεασμένος από τον Χειμέριο και το Μαντήλι, αποφασίζει να περάσει στις εξετάσεις την τρίτη και τελευταία ευκαιρία που έχει. Όμως, η εξεταστική επιτροπή δεν τον δέχεται και τον αποκλείει για πάντα, προς μεγάλη στενοχώρια του Ουρανού που εκτός από τα προβλήματα με τους υπηκόους του έχει και τη στενοχώρια του με τη Γη που δεν τον θέλει πια. Έτσι αποφασίζει τα αστεράκια που κατεβαίνουν στη Γη να μη μεταφέρουν πια το μήνυμά του και να μείνουν σιωπηλά, της γράφει μάλιστα ένα τελευταίο γράμμα.

Ο Αστρίης στο μεταξύ αποφασίζει να φύγει κρυφά από τον Ουρανό και να πάει στη Γη, όπως και ο Χειμέριος πριν πολλά χρόνια. Το Μαντήλι του ζητάει να τον συνοδεύσει και ένα βράδυ το σκάνε για τη Γη παίρνοντας μαζί τους και το τελευταίο γράμμα του Ουρανού στη Γη. Η αναστάτωση στον Ουρανό είναι μεγάλη.

Ο Αστρίης και το Μαντήλι τριγυρίζουν όλη τη Γη για πολύ καιρό. Βλέπουν τους ανθρώπους, τα ζώα τα φυτά, μάλιστα ο Αστρίης παίρνει και το πρώτο του φιλί από μια Λεύκα. Όμως η Λεύκα έχει άλλο αστέρι για προστάτη που ήρθε: επίσημα από τον Ουρανό. Συναντούν και ένα θαλάσσιο αστέρι και προς μεγάλη τους έκπληξη μαθαίνουν ότι ζούσε με το Χειμέριο, όταν αυτός είχε κατέβει στη Γη. Έτσι ανακαλύπτουν το μυστικό που κρατούσε ο Χειμέριος για τον επιπό του. Ο αστέριάς της θάλασσας τον είχε προδώσει πηγαίνοντας με άλλους αστέριες και ο Χειμέριος αναγκάστηκε να φύγει πικραμένος.

Ο Χειμέριος στον Ουρανό παρακολουθεί τι όσα λέει ο άπιστος αστέριάς στον Αστρίη και στενοχωριέται. Έχει φτάσει πια στο τέλος της ζωής του, που επισημαίνεται όταν η Σελήνη τον βλέπει και του ψιθυρίζει πως τον είχε κάποτε αγαπήσει.

Κάτω στη Γη ο Αστρίης μελαγχολεί παρατηρώντας ψηλά τα αστέρια στον Ουρανό και νοσταλγεί τι όσα έζησε εκεί. Θα γυρίσει κάποτε όπως θέλουν και πιστεύουν οι γονείς του και όπως εκμυστηρεύεται και ο ίδιος στο Μαντήλι; Θα μείνει για πάντα με το Μαντήλι ή κάποτε θα χωριστούν; Μοιάζει η ζωή των αστεριών στον Ουρανό με τη ζωή των ανθρώπων στη Γη;

Ολική έκλειψη Σελήνης Κόκκινο θα βαφτεί το φεγγάρι τα ξημερώματα της Παρασκευής

Από τις εφημερίδες της 13/05/03

Λονδίνο: Ορατή από το μεγαλύτερο τμήμα της Ευρώπης, την Αφρική και την Αμερική θα είναι η ολική έκλειψη Σελήνης που τα ξημερώματα της Παρασκευής θα έλθει να μαγέψει με το «ουράνιο παιχνίδι» της.

Το φαντασμαγορικό θέαμα που θα προσφέρει η Σελήνη αρχίζει με την εισόδo της στην παρασκιά της Γης. Ο σεληνιακός δίσκος θα πάρει μία ελαφρώς ερυθρή απόχρωση, μέχρι την ολική συσκότισή του όταν εισέλθει στην σκιά της.

Εν συνεχεία, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση του φαινομένου της έκλειψης, καθώς η σκιά της Γης θα αρχίσει να αποχωρεί σταδιακά, ωσότου αποκαλυφθεί ολόκληρος ο λαμπρός σεληνιακός δίσκος.

Το φαινόμενο θα διαρκέσει λίγο περισσότερο από πέντε ώρες και στις 05:40 της Παρασκευής (ώρα Ελλάδος) θα βρίσκεται στην ενδιάμεση φάση του.

Κατά την έναρξη της έκλειψης, όπως επισημαίνει το BBC, η Σελήνη θα βρίσκεται 17 μοίρες επάνω από τον ορίζοντα. Σταδιακά θα χαμηλώνει προς το νότιο ουράνιο και στο μέσον της έκλειψης, το φεγγάρι θα βρίσκεται μόλις πέντε μοίρες επάνω από τον ορίζοντα.

Κατά τη διάρκεια ολικής έκλειψης Σελήνης, το μοναδικό φως που μπορεί να φθάσει στην επιφάνεια της Σελήνης διαθλάται μέσω της ατμόσφαιρας του πλανήτη στο άκρο της Γης, όπως αντικατοπτρίζεται από το φεγγάρι. Το φως αυτό είναι κόκκινο.

Έκλειψη Σελήνης είναι το φαινόμενο κατά το οποίο η Γη παρεμβάλλεται μεταξύ του Ήλιου και της Σελήνης, με αποτέλεσμα την απόκρυψη του σεληνιακού δίσκου, εφόσον αυτός παύει να δέχεται -άρα και να ανακλά προς τη Γη- το ηλιακό φως.

Οι εκλείψεις, ανάλογα με το αν αποκρύπτεται ολόκληρος ή μέρος του σεληνιακού δίσκου, ονομάζονται αντίστοιχα ολικές ή μερικές. Ειδικότερα, εάν η Σελήνη εισέρχεται ολόκληρη στον κώνο σκιάς της Γης, έχουμε το φαινόμενο της ολικής έκλειψης, ενώ, εάν εισέρχεται μερικώς, πρόκειται για μερική έκλειψη.



Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986 Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μπουσι, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχοφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο

- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρός και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπαρμπα Αινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοδοκά, σε προσαρμογή σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Στο έργο ακούγονται αποσπάσματα από τα παρακάτω μουσικά έργα:

1. A.Vivaldi/Le quattro stagioni/La primavera
2. Rossini/La Cenerentola (Una volta c'era un re, O figlie amabili, Scegli la sposa, Como un'ape ne' giorni d'Aprile, Ah ! se velata ancor)
3. G.Verdi/Nabucco (Va pensiero)
4. F.Chopin/Nocturne in B flat minor, opus 9
5. G.Verdi/Rigoletto (La donna e mobile)
6. G.Verdi/La Traviata (Libiamo)
7. W.A.Mozart/Die Zauberflöte (Der Vogelfänger bin ich ja)
8. G.Bizet/Carmen (Air du Toreador)
9. W.A.Mozart/Le Nozze di Figaro (Non più andrai)
10. Nyman/The heart asks pleasure first (τρανιά The piano)
11. W.A.Mozart/Don Giovanni (Il mio tesoro)
12. C.Saint-Saëns/Carnaval des Animaux (Le Cygne)
13. F.Chopin/Nocturne in E flat minor, opus 9
14. F.Chopin/Valse no 10 in B minor, opus 69, no 2
15. E.Satie/Gnossienne no 1
16. F.Chopin/Valse no 19 in A minor
17. Massenet/Meditation from Thais

